

Leicht Ferenc Cionista Csoporttal Ausztriában

Ez a kép Steyrben készült 1948-ban, amikor a cionista társaimmal úton Izraelbe bejártuk a városokat, ahol megszálltunk, és agitáltuk a fiatalokat, hogy tartsanak velünk. Én a menetoszlop közepén vagyok, világos kabátban, pilotka sapkában, vállamon átvetve az összegöngyölt takaróm.

1946 elején eljött Nagykanizsára egy fiatalember, akit úgy hívtak, hogy Lusztig Frici (most ő a cfáti magyar múzeum igazgatója Izraelben). Ez a Lusztig Frici egy baloldali cionista mozgalomnak a szervezője volt, aki összehívta Nagykanizsán az összes összehívható zsidót, és elmagyarázta, hogy nem az a cionista, aki jelvényt hord, hanem aki az életét teszi fel arra, hogy a zsidó állam felépüljön. És elmagyarázta, hogy ha valaki zsidó, és annak érzi magát, akkor legyen szíves, és ebben vegyen részt, segítsen. Ami az én számomra teljesen a megvilágosodás erejével hatott, és ott rögtön beléptem nála az egyik szociáldemokrata jellegű, Habonim Dror nevű cionista ifjúsági mozgalomba.

És akkor elkerültem Pesten egy szemináriumra. A Fürj utca 16-ban, egy zsidó villában voltunk, aminek a tulajdonosát megölték. Ott is laktunk, voltunk vagy negyvenen, egy szobában emeletes ágyakon húszan fiúk. Lányok is voltak, ők ott egyenlőek voltak velünk, sőt gyakran ők voltak az okosabbak, és gyakran ők voltak a főnökök. November 29-én az ENSZ megszavazta, hogy kettéosztják Palesztinát, és ott akkor legyen zsidó állam. Abban a szent pillanatban, ahogy megszavazták a zsidó államot, elkezdődtek a harcok Izraelben [lásd: 1948-as függetlenségi háború Izraelben]. És akkor az olyan korú fiúk meg lányok, mint én, rögtön jelentkezünk, hogy ki akarunk menni harcolni, és még azon az őszön, tehát 1947 kora őszén mi fölesküdtünk a Hágánára, és vártuk, hogy induljunk. 1948. január végén vagy február elején elmentünk Ausztriába. Az egész egység, úgy, ahogy voltunk, vagy negyvenen.

Bécsig vittek minket, ahol egy kiürített iskola volt a menekülttábor. Ott voltunk hat hétig. Akkor már megjelentek az izraeli elithadsereg kiképzői, és ott elkezdtek nekünk a fegyvertelen, hogy szokták azt mondani, az ember ember elleni harc kiképzését. Hat hét után átvitték az egész társaságot egy helyre, ahol már egy volt láger tele volt olyan önkéntes zsidó fiatalokkal, akik egész Európából, mindenféle mozgalmakból ott össze voltak csapva egy helyre. S ott folytatták a kiképzést, akkor már nagyobb alakulatban. Ott volt körülbelül két vagy három hónapig a továbbképzésünk, s onnan gyalog, a Brenner-hágón keresztül, magas hóban, csempészvezetőkkel mentünk át Olaszországba. És mielőtt Ausztriát elhagytuk, még kék-fehér zászlóval átvonultunk nem tudom, hány menekülttáboron, énekelve, és toboroztuk a fiatal zsidó gyerekeket, hogy jöjjenek, meg kell védeni a hazát. Volt, aki jött, volt, aki nem jött, de szépen megsaporodtunk közben.